

Толас Душы

Яднанне ў любові

№ 11 (545)

Субота, 25 лістапада 2017 г.

Штогоднівы хрысціянскі бюлетэнь

«МЫ ПРЫЗНАЧАНЫ ДА НЯБЕСНАЙ ХВАЛЫ»

«Нашыя блізкія, якія знаходзяцца ў небе і таксама ў чысцы, моляцца за нас. Але і мы павінны маліцца ў іх інтэнцыях, бо яны самі сабе ўжо не могуць дапамагчы, іх час завяршыўся», – звярнуў увагу Мітрапаліт Тадэвуш Кандрусевіч ва ўрачыстасць Усіх Святых. Іерарх узначаліў Эўхарыстыю ўвечары ў мінскім архікатэдральным касцёле.

Каб патлумачыць пераход з зямнога жыцця ў вечнае, арцыбіскуп Кандрусевіч распавёў наступную гісторыю. «На дне сажалкі поўзаюць маленькія лічынкі і задаюцца пытаннем, што робіцца з імі, калі яны падымаюцца ўверх па сцябле ліліі і ніколі не вяртаюцца. Ім цікава, што там з імі здараецца. Таму лічынкі

дамовіліся паміж сабой, што, калі адна з іх падымецца ўверх, то абавязкова вернецца і раскажа аб усім, што там адбываецца.

І вось чарговая лічынка сілаю вады выштурхваецца наверх і паўзе па сцябле ліліі на яе ліст на паверхні вады. Яна здзіўлена святлом, якое напаткала яе, у параўнанні з цемрай, якая валадарыць глыбока ў вадзе, так, што не можа паверыць у гэта. У гэты момант пачынаецца нешта незразумелае. Лічынка пачынае раскрывацца, і з яе выходзяць два каляровыя крылы, а яна сама становіцца прыгожай страказой. Яна ніколі не магла сабе нават уявіць такога і меркавала, што назаўсёды застанецца лічынкай.

Працяг на стар. 2

«МЫ ПРЫЗНАЧАНЫ ДА НЯБЕСНАЙ ХВАЛЫ»

Заканчэнне. Пачатак на стар. 1

Ператварыўшыся ў страказу, яна пачынае лётаць над прудам. Яна бачыць лічынак, якія знаходзяцца ў вадзе, але яны яе не могуць убачыць. Такім чынам, лічынка разумее, што дарогі назад няма».

Гэтая байка, па словах іерарха, дапамагае лепей зразумець літургічнае чытанне гэтага дня, у якім апостал Ян кажа, што «цяпер мы – дзеці Божыя, але яшчэ не адкрылася, чым будзем. Ведаем, што, калі адкрыецца, мы будзем падобныя да Яго, таму што ўбачым Яго такім, якім Ён ёсць».

«Як Божыя дзеці мы прызначаны да нябеснай хвалы, бо добры і міласэрны Бог хоча падзяліцца з намі сваёй любоўю і жыццём», – заўважыў Мітрапаліт Кандрусевіч.

Арцыпастыр нагадаў, што ў Сімвале веры мы вызнаём нашу веру ў аднасць святых, адпушчэнне грахоў, уваскрасенне цела і жыццё вечнае. «Вера ў аднасць святых азначае, што святые ў небе моляцца за нас. Сярод іх, напэўна, ёсць і нашы блізкія», – адзначыў іерарх.

«Людзі, якія перажылі клінічную смерць і потым ажылі, распавядаюць, што памерлыя блізкія іх сардэчна віталі. Таму аднасць святых азначае, што мы ўсе аб'яднаны вакол Хрыста, што нашы памерлыя моляцца за нас і мы молімся за душы чысцовыя, каб яны як мага хутчэй дасягнулі радасці вечнага шчасця», – сказаў Мітрапаліт.

«Напэўна, не ўсе з нас у хвіліну смерці будуць гатовы да таго, каб быць прынятымі ў неба, – дадаў арцыбіскуп. – Але мы верым

у тое, што ў такім выпадку мы будзем мець магчымасць у чысцы ачысціцца з гэтага, каб Бог прызнаў нас годнымі неба. Чысцец можна назваць месцам, дзе душы вучацца, як любіць і як дараваць іншаму чалавеку яго правіны».

Кажучы пра тое, як дапамагчы спачылым, арцыпастыр адзначыў: «Калі мы бачым хворага і церпячага, то спяшаемся з дапамогай. Клічам урача, купляем лекі і даём іх церпячаму. Адносна нашых блізкіх памерлых і ўсіх душаў чысцовых гэтымі лекамі з'яўляюцца малітва і магчымасць поўнага адпусту ў іх інтэнцыях».

На заканчэнне Мітрапаліт пажадаў, каб праслаўленне ўсіх святых «паспрыяла большай хвале Бога, а малітва ў інтэнцыі душ чысцовых павялічыла колькасць святых, каб іх жыццёвы прыклад і заступніцтва дапамагала нам у нашай пілігрымцы ў краіну вечнага шчасця».

Паводле Catholic.by

1 ЛІСТАПАДА – УРАЧЫСТАСЦЬ УСІХ СВЯТЫХ

1 лістапада Каталіцкі Касцёл адзначае ўрачыстасць Усіх Святых. У гэты дзень вернікі дзякуюць Богу за дар святасці і ў адной літургічнай цэлебрацыі аддаюць пашану ўсім святым – як вядомым, такі невядомым, – якія дасягнулі вечнай хвалы і прабываюць з Богам у небе.

Наступны дзень, 2 лістапада, прысвечаны ўспаміну ўсіх памерлых вернікаў. Згодна з традыцыяй, у гэты дзень прынята наведваць могілкі і асаблівым чынам маліцца за памерлых.

На працягу актавы Успаміну ўсіх памерлых вернікаў, гэта значыць з 1 па 8 лістапада, Касцёл будзе асаблівым чынам маліцца за памерлых. У гэты час Касцёл дае нам магчымасць атрымаць поўны адпуст – поўнае адпушчэнне кары за грахі, – які можна ахвяраваць за душы памерлых. Для атрымання адпуста неабходна быць у стане асвячальнай ласкі (г. зн. пры-

ступіць да сакрамэнту пакаяння і паяднання – споведзі), прыняць святую Камунію, памаліцца ў інтэнцыях Святога Айца і наведваць могілкі. Больш падрабязную інфармацыю пра адпусты можна атрымаць у святароў або знайсці ў малітоўніку «Ойча наш» (1-е выданне – с. 331; 2-е выданне – с. 343).

Усе католікі павінны паклапаціцца пра тое, каб перад святамі прыбраць магілы сваіх родных і блізкіх, а таксама занябаныя магілы паблізу. Згодна з хрысціянскай традыцыяй недапушчальна прыносіць і спажываць на могілках ежу і спіртныя напоі, а таксама ставіць іх на магілы. Годным успамінам пра памерлых з'яўляецца запаленая на магіле свечка (або зніч) і кветкі, але перш за ўсё – малітва за супакой душы.

Паводле Catholic.by

2 ЛІСТАПАДА – УСПАМІН УСІХ ПАМЕРНЫХ ВЕРНІКАЎ

2 лістапада – дзень, прысвечаны ўспаміну ўсіх памерлых вернікаў. Згодна з традыцыяй, на працягу актавы ўспаміну ўсіх памерлых, якая працягваецца з 1 па 8 лістапада, вернікі наведваюць могілкі і моляцца за памерлых.

У гэты час ёсць магчымасць атрымаць адпуст – поўнае адпушчэнне кары за грахі. Для атрымання адпуста неабходна быць у стане асвячальнай ласкі (г. зн. прыступіць да сакрамэнту споведзі), прыняць святую Камунію, памаліцца ў інтэнцыі Святога Айца і наведваць могілкі. Таксама вернікі падаюць спісы з прозвішчамі і імёнамі памерлых блізкіх і сяброў, якія зачытваюцца перад набажэнствамі ў кожнай парафіі.

Падчас набажэнстваў на могілках, якія ўзначальвае святар, традыцыйна адбываецца працэсія, што складаецца з пяці стацый. На кожнай з іх чытаецца малітва за памерлых: I стацыя – за духавенства, II стацыя – за бацькоў і продкаў, III стацыя – за сваякоў і дабрадзеяў, IV стацыя – за ахвяраў войнаў і загінуўшых у катастрофах, V стацыя – за ўсіх памерлых і за

душы, якія церпяць у чыстцы. На заканчэнне святар асвячае могілкі і новыя помнікі. Вернікі запальваюць на магілах свечкі – сімвал Уваскрослага Хрыста, малітвы і любові.

«Пра неабходнасць маліцца за памерлых гаворыцца ў Святым Пісанні, да гэтага заклікае Езус Хрыстус, – нагадаў а. Сяргей Трысцень OSD, пробашч мінскай парафіі Богага Цела і Маці Божай Шкаплернай. – Тое, што мы можам даць памерлым, – гэта наша малітва, якая з'яўляецца ўдзячнасцю за любоў нашых блізкіх і за ўсё добрае, што яны ўчынілі тут, на зямлі. Актава ўспаміну ўсіх памерлых – асаблівы час для кожнага хрысціяніна. У гэтыя дні ўвесь Касцёл у адзін голас моліцца за памерлых, заклікаючы да Божай міласэрнасці».

Успамін усіх памерлых вернікаў быў уведзены св. Адылонам, абатам бэнэдыктынаў, у 998 г. Праз некаторы час гэты звычай быў прыняты ва ўсім Касцёле.

Паводле Catholic.by

НА КУРСАХ СЯМЕЙНАГА ЖЫЦЦЯ РАСПАЧАЎСЯ НОВЫ НАВУЧАЛЬНЫ ГОД

121 кастрычніка ў Цэнтры «Карытас» Мінска-Магілёўскай архідыяцэзіі ў Ляскоўцы прайшла інаўгурацыя новага навучальнага года на Курсах сямейнага жыцця, якія арганізоўвае Бюро Рады па справах сям'і пры Канферэнцыі Каталіцкіх Біскупаў у Беларусі.

Урачыстую св. Імшу ўзначаліў дапаможны біскуп Мінска-Магілёўскай архідыяцэзіі Юрый Касабуцкі. У гаміліі іерарх падкрэсліў, як важна быць сведкам Хрыста ў свеце, бо сучаснае грамадства неаднойчы прапануе каштоўнасці зусім далёкія ад хрысціянскіх.

Урачыстую св. Імшу ўзначаліў дапаможны біскуп Мінска-Магілёўскай архідыяцэзіі Юрый Касабуцкі. У гаміліі іерарх падкрэсліў, як важна быць сведкам Хрыста ў свеце, бо сучаснае грамадства неаднойчы прапануе каштоўнасці зусім далёкія ад хрысціянскіх.

У гэты дзень навучэнцам быў прачытаны інаўгурацыйны даклад, які падрыхтаваў кс. д-р Аляксандр Улас, дырэктар «Радые Марыя» ў Беларусі і выкладчык маральнай тэалогіі ў Мінскім Тэалагічным Каледжы імя св. Яна Хрысціцеля. Тэма даклада – «Праблематыка экстракарпаральнага апладнення (ЭКА) у святле навучання Каталіцкага Касцёла».

Дырэктар Курсаў сямейнага жыцця а. Сяргей Трысцень OCD прадставіў статыстыку адносна студэнтаў і выпускнікоў Курсаў сямейнага жыцця за апошнія гады і прывітаў дзесяць новых слухачоў курсаў.

Напрыканцы сустрэчы біскуп уручыў дыпломы выпускнікам 2017 года, якія, у сваю чаргу, падзякавалі выкладчыкам і кіраўніцтву курсаў за веды, здабытыя за тры гады навучання.

Біскуп Касабуцкі благаславіў студэнтаў і выкладчыкаў на новы навучальны год.

Курсы сямейнага жыцця ў Мінску існуюць пры Бюро Рады па справах сям'і пры Канферэнцыі Каталіцкіх Біскупаў у Беларусі з 2011 года, на якіх рыхтуюцца дарадчыкі ў сямейнай сферы і інструктары натуральнага планавання сям'і ў вобласці сімптатэрмальнага метаду.

Паводле Catholic.by

АДАРАЦЫЯ. УВАЙДЗІ Ў ЯГО ЦІШЫНЮ

Спыні свае крокі, увайдзі ў Яго цішыню, на-поўніся сапраўднай праўдзівай прысутнасцю Бога – такога Непаўторнага і Усемагутнага, Бога, які заключыў сябе ў гэтым Найсвяцейшым Сакра-мэнце. Бога, які чакае цябе, каб паразмаўляць, адкрыцца твайму сэрцу і аздаравіць яго.

Цішыня... Ты часта прагнеш цішыні, каб проста пабыць, проста паслухаць, проста пачуць у гэтай мітусні стук уласнага сэрца... Сэрца, якое ўвесь час чагосьці прагне, шукае, імкнецца знайсці, і, здаецца ніяк не можа адшукаць. У галаве шмат думак, эмоцый, сцэн з даўняга мінулага, або з сённяшняга дня... Гэты вір захоплівае цябе настолькі, што ты сам часам становішся падобным на яго, і ўжо не пазнаеш сябе. Так, менавіта падобным, але насамрэч гэта не ты...

Ты ведаеш, што гэта часовы стан, які знікне дзякуючы Божай волі, бо толькі Ён дае яснасць думак і сапраўднасць тваёй асобе. Толькі Ён адорвае супакоем і напаўняе сэрца любоўю. Толькі Ён ведае цябе лепей за ўсіх, і гатовы прыняць такім, які ты ёсць... Толькі Ён.

Адарацыя. Увайдзі ў Яго цішыню, аддай сваё сэрца і розум Таму, хто іх стварыў, даручы ўсе свае праблемы, клопаты, мары і імкненні. Будзь з Ім. Шукай Яго. Напаўняйся Ім. Напаўняйся Яго гармоніяй, таямнічым спакоем і раўнавагай, бо толькі ў Ім жыццё, толькі ў Ім праўда, толькі ў Ім правільны шлях... Бог па-над усім...

Увайдзі ў Яго цішыню...

Куды схадзіць на адарацыю ў Мінску і абласных цэнтрах?

Мінск. *Архікатэдра імя Найсвяцейшай Панны Марыі* – кожны панядзелак – пасля св. Імшы на 18:30.

Касцёл св. Сымона і св. Алены (Чырвоны) – капліца Маці Божай Будслаўскай (дольная частка касцёла) – на працягу дня. Кожную першую пятніцу месяца – пасля св. Імшы на 23:00 (начное чуванне і адарацыя).

Капліца Маці Божай Ружанцовай (Лошыца) – штодня – з 15:00 да 19:00.

Капліца св. Яна Евангеліста і св. Максімільяна Марыя Кольбэ – кожную пятніцу ў 18:00, кожную нядзелю ў 19:00.

Касцёл Узвышэння Святога Крыжа (Кальварыя) – кожную першую нядзелю месяца 11.00 – 14.00, кожную суботу – з 19:30 да 20:30.

Капліца Божыя Цела (мрн. Ангарская) – кожны чацвер – з 18:00 да 19:00, Эўхарыстычныя набажэнствы: кожная першая пятніца месяца – 18:30, першая субота месяца – 18:00, першая нядзеля – пасля св. Імшы на 9:00

Капліца св. Яна Хрысціцеля (Серабранка) – кожную першую пятніцу месяца пасля св. Імшы ў 22:00 і да 7:00 (акрамя летняга перыяду).

Капліца Беззаганнага Зачацця Найсвяцейшай Панны Марыі (Сухарава) – кожную першую нядзелю месяца 30-ціхвілінныя адарацыі пасля св. Імшы на 9:30 і 12:00.

Капліца св. Міхала Арханёла (Зялёны Луг) – кожную нядзелю – 17:15 да 18:00, першая пятніца месяца – набажэнства да Сэрца Езуса з выстаўленнем Найсвяцейшага Сакраманта (пасля Імшы на 18:00), першая субота месяца – набажэнства да Беззаганнага Сэрца Марыі (пасля Імшы на 18:00).

Касцёл Маці Божай Будслаўскай (Каменная Горка) – першая пятніца і субота месяца перад Імшой на 18:00, першая нядзеля месяца – перад Імшой на 11:30.

Гродна. Рэктаральны касцёл Звеставання Найсвяцейшай Панны Марыі (пабрыгіцкі касцёл) – кожную пятніцу – з 20:30 да 22:00, кожная першая субота месяца – з 20:00 да 8:00 ранку ў нядзелю, 13-ты, фацімскі дзень кожнага месяца – з 8:00 да 18:00.

Касцёл св. Францішка Ксаверыя (Катэдра) – кожны дзень – з 9:00 да 18:00.

Касцёл Божай Міласэрнасці (Вішнявец) – кожная першая пятніца і субота месяца – з 8:00 (пятніца) да 8:00 (субота).

Брэст. *Касцёл Узвышэння Святога Крыжа* – кожны дзень – з 17:00 да 18:00.

Гомель. *Касцёл Нараджэння Божай Маці* – кожную нядзелю – з 8:15 да 9:00, першы чацвер і пятніца месяца – пасля Імшы на 18:30, субота – пасля Імшы на 8:00.

Магілёў. *Касцёл св. Антонія* – кожны чацвер – з 17:00 да 18:00, кожная 1-я пятніца месяца – з 17:00 да 18:00, 1-я субота – з 18:30 да 19:30.

Касцёл Унебаўзятца Найсвяцейшай Панны Марыі і св. Станіслава (катэдра) – кожны чацвер – з 10:00 да 18:00, кожная нядзеля – з 10:00 да 11:00.

Капліца Св. казіміра і Св. Ядвігі – будні – перад Імшой на 7:00 і на 18:00 (за паўгадзіны да Імшы ціхая адарацыя), нядзеля – перад Імшой на 10:00 і 18:00 (за паўгадзіны да Імшы)

Віцебск. *Касцёл св. Барбары* – панядзелак–пятніца – з 8:30 да 9:00 (адарацыя разам з малітвай на ружанцы), з 17:00 да 18:00.

Касцёл Езуса Міласэрнага (катэдральны) – кожны чацвер – з 18:00 да 19:00.

Касцёл св. Антонія з Падуі – першыя чацвер, пятніца і субота месяца – пасля св. Імшы на 18:00, першая нядзеля месяца – пасля св. Імшы на 10:00.

Касцёл Святога Духа – кожны чацвер пасля вечаровай св. Імшы – з 19:30 да 21:00.

Марына Валасар
Паводле Catholic.by

НАВОШТА СПАВЯДАЦА, КАЛІ Я ЗНОЎ ЗГРАШУ? 10 ПАРАДАЎ ТЫМ, ХТО СУМНЯЕЦА

Споведзь – адна з найважнейшых таямніц. Што неабходна для таго, каб плённа і глыбока яе перажыць? 10 парадаў а. Дарыюша Пюркоўскага SJ дапамогуць нам у гэтым

1. Падчас споведзі Бог прабачае нам усе правіны.

У прыпавесці пра марнатраўнага сына бацька прабачае сыну ўсе правіны, хоць той ніводнай з іх не назваў. Але сын раскаяўся і шчыра папросіў аб прабачэнні. Падчас споведзі нам адпускаюцца ўсе грахі, не толькі названыя намі, але і тыя, пра якія выпадкова забыліся, пра якія не здагадаемся, якіх не бачым.

Вызнаванне грахоў – неабходны элемент споведзі, аднак Божае прабачэнне не залежыць ад таго, ці ўсё мы сказалі (калі мы толькі чагосьці не сталі), а найперш ад жалю за грэх і імкнення выправіцца. Іншых умоў няма.

Тое ж самае і з малітвай: Езус не кажа нам мучыць Айца пастаянным нагадваннем Яму пра нашы патрэбы, бо Ён і так іх ведае. Шчырасць, кантакт, давер і адкрыццё таго, што ў нас на сэрцы, – найважнейшае ў размове з Богам.

2. Варта спавядацца ў аднаго святара.

Калі дазваляюць абставіны, варта мець аднаго спаведніка. Такая практыка дапамаае ў сістэматычнай працы над сабой, бо тады святар у цэлым знаёмы з сітуацыяй пэнітэнта. Святара зусім не здзіўляе, што чалавек змагаецца з тымі ж самымі цяжкасцямі і грахамі. Наадварот, спаведнік зможа дапамагчы нам глыбей пабачыць прычыны і крыніцу граху, заганна ўчынкі, раны і абставіны, якія мы самі не заўважаем.

Святар, у якога мы спавядаемся рэгулярна, звычайна больш разумее сітуацыю, чым «выпадковы» святар. Якраз таму спаведнік можа стаць вялікай падтрымкай, асабліва калі чалавек змагаецца з рознымі залежнасцямі.

Грэх, які мы бачым, – гэта звычайна вынік нябачных для нас унутраных складнікаў.

Падчас споведзі варта вызнаваць грахі супраць Божых заповедзяў, а таксама распавесці пра глыбейшыя матывы, цяжкасці, сумневы, няўдачы, жаданні, неспакой, пра ўсё, што нас мучыць, блакуе, засмучае. З тых унутраных працэсаў і выплывае большасць нашых «бачных» грахоў.

Споведзь можа праходзіць у выглядзе духоўнай размовы. Не варта засяроджвацца выключна на тым, што бачна; варта таксама звярнуць увагу на тое, чаго не бачым – на прычыны нашых грахоў: тэндэнцыі і схільнасці, да якіх пастаянна вяртаемся. Асвятліць наш шлях дапаможа Божае слова.

3. Бог – гэта не чыноўнік, перад якім мы «даём справаздачу».

Расказаць падрабязна пра ўсе дэталі і абставіны грахоў падчас споведзі неабавязкова – вядома, акрамя выпадкаў, калі гэта неабходна для дакладнасці і паўнаты вобразу. Звычайна спаведнік сам пытаецца, калі мае якіясьці сумненні.

Працяг на стар. 7

НАВОШТА СПАВЯДАЦА, КАЛІ Я ЗНОЎ ЗГРАШУ? 10 ПАРАДАЎ ТЫМ, ХТО СУМНЯЕЦА

Заканчэнне. Пачатак на стар. 6

Вельмі скрупулёзныя людзі часта лічаць, што патрэбна вызнаваць усе магчымыя грахі (зробленыя і прыдуманія) з яркаватым апісаннем усіх абставін, каб атрымаць адпушчэнне. Для іх Бог – як супрацоўнік падатковай інспекцыі, перад якім неабходна адказваць за кожную капейку. Гэта падобна да хваробы душы, прычына якой у памылковым страху перад вобразам Бога.

4. Грахі маюць іерархію.

Чалавек – гэта дух, душа і цела. Увогуле, найбольш часта нас непакояць «цялесныя» грахі (асабліва ў сферы сексуальнасці). Аднак яны не належаць да найважнейшых грахоў з прычыны слабасці нашага цела, закранутага грахам.

Горшыя грахі – менш бачныя, духоўныя, але яны заўжды выражаюцца знешне, у нашых словах, у адносінах з Богам і людзьмі. Гэта недавер, пыха, абгаворванне, нянавіць, няўдзячнасць, зайздасць, адсутнасць веры, розныя формы ідалапаклонства.

Грахі, якія выплываюць з невыканання касцельных заповедзяў, «лягчэйшыя» за тых, якія мы робім, не трымаючыся Евангелля.

Можна лічыць спакусаю таксама засяроджанне толькі на адным граху, напрыклад, супраць сексуальнасці. Тады чалавек не заўважае рэшты: з'яўляюцца хібныя перакананні – ачышчэнне б толькі ад гэтага аднаго граху, і споведзь не будзе патрэбна. І часта, пакуль гэтае ўнутранае перакананне не знікне, чалавек робіць тых самых грахі, у выніку мы заўжды застаёмся грэшнікамі, якія патрабуюць міласэрнасці.

5. Не думай, што табе «няма з чаго спа- вядання».

Часта пэўны бар'ер можа з'яўляцца таму, што мы спавядаемся з тых самых грахоў. Асабліва гэта датычыць вернікаў, якія робяць поспехі на шляху веры. Вось і пачынаем саромецца, і не ідзем наперад, бо ў нас пастаянна штосьці не атрымліваецца і замінае: «Мы павінны выправіцца! Калі ж не, то навошта ўвогуле спавядацца?» Такое адчуванне не паходзіць ад Бога, гэта «пабожная» перашкода злога духа. Таму адны спрабуюць спавядацца кожны раз у іншага святара або (што яшчэ горш) адмаўляюцца ад споведзі з нагоды адсутнасці вынікаў.

Адныя і тыя ж грахі, вызнаванне іх падчас споведзі вучаць пакоры і цяпленню, а таксама адчуванню, што Бог дае сваю міласэрнасць не за нашы заслугі. Грахі, якія паўтараюцца, паказваюць, што іх карэнне знаходзіцца глыбей і неабходна больш часу для збаўлення і прыняцця Божай ласкі.

6. Навошта спавядацца, калі я зноў зграшу?

Сам сябе не вызваліш з граху. З такой перашкодай звязаны часты сумнеў: навошта спавядацца, калі я зноў зграшу? Часта такое перакананне – гэта вынік доўгатрывалай барацьбы з грахамі, асабліва са шкоднымі звычкамі.

Да высновы, што нічога не атрымаецца, чалавек даходзіць, глядзячы на ўласны досвед, часта звязаны з адсутнасцю жадання, недаверам і з ацэнкай выключна сваіх магчымасцяў.

Чалавек лічыць, што цалкам кантралюе сваё жыццё, сваё сэрца, сваю будучыню: «Я і так ведаю, як яно будзе. Навошта дурыць галаву спаведніку і надакучваць Богу?» Якраз тут, а не ў саміх па сабе грахах, і ляжыць карань праблемы.

Мы найчасцей хацелі б паслабіць матузкі. Але гэта яшчэ адна «пабожная» спакуса, якая мяжуе з пыхаю. Ніхто з нас не можа ўпэўнена сказаць, што дажыве да заўтра, а тым больш запэўніваць, што ўжо «ніколі не зграшыць». Не моцная воля з'яўляецца ўмовай адпушчэння грахоў, а давер Богу і пакорнае вызнаванне сваіх абмежаванасцяў. Тут ідзе гаворка пра шчырае жаданне адмовіцца ад граху. Калі мы адразу вызначым, што ўвогуле споведзь не вельмі дапаможа, то заўтра зноў зграшым. Магчыма, таму яна часам не прыносіць, як нам здаецца, плёну.

*Паводле Catholic.by
Працяг будзе*

ЯК ПА-ХРЫСЦІЯНСКУ ДАГЛЯДАЦЬ ХВОРАГА? 10 ПАРАДАЎ ДЛЯ ХВОРЫХ І ІХ АПЕКУНОЎ

Апека над хворым членам сям'і – гэта сапраўдны выклік. Што рабіць, каб такая прысутнасць каля цяжкахворага стала сапраўднай праявай міласэрнасці і нагодай для ўзрастання ў ласцы і любові да Бога?

Людзі з акружэння хворага таксама патрабуюць падтрымкі, бо вельмі часта яны перапоўнены эмоцыямі. Яны адчуваюць страх, няўпэўненасць, боль, бездапаможнасць, адсутнасць надзеі, а часам і гнеў.

Іх роля бяспэчняя: яны падтрымліваюць хворага, суправаджаюць яго на кожным кроку, дапамагаючы ва ўсіх патрэбах. І хоць часта яны не паказваюць гэтага, самі яны таксама гатовыя крычаць ад болю эмацыянай напружанасці.

Тыя, хто ў любові дапамагаюць сваёй прысутнасцю хвораму несці крыж, падобна Сымону Кірынэйцу, – гэта сапраўдныя героі, якія застаюцца ў ценю.

Папа Францішак называе такіх людзей нябачнымі героямі. Адначасова Пантыфік адзначае, што важна выхоўваць у дзецях уражлівасць да людской хваробы, бо ў іншым выпадку дзіця вырасце з «сіндромам халоднага сэрца» і будзе аб'якавым да цяплення і няздатным прыняць і вынесці абмежаванні, звязаныя з хваробай. 10 парад, да якіх варта прыслухацца

Няма лепшага ці горшага, проста ўсе мы розныя.

1. Паглядзець на сітуацыю з іншай перспектывы. Калі шок, выкліканы гэтым паведамленнем, пройдзе і мы адновім сваю раўнавагу, варта паспрабаваць паглядзець на ўсю сітуацыю з іншай перспектывы: выйсці па-за толькі людское бачанне і запрасіць Бога, каб Ён суправаджаў нас на гэтым этапе нашага жыцця.

Калі мы не верым у Бога, то, можа, гэта важны момант, каб увайсці ў прастору веры. Калі ж мы ідзём па жыцці з Богам, гэты нялёгкі перыяд выглядае інакш, чым у выпадку, калі мы разлічваем толькі на сябе.

2. Разумець, што Бог не дае выпрабаванняў больш, чым можа вытрымаць чалавек. Бог не дае нам цяжар звыш нашых сілаў. Заўсёды памятаем пра гэта! Амаль заўсёды хворы здзіўляе нас незвычайнай, незразумелай нам моцаю, тады як блізкія перажываюць трагедыю, адчуваюць сябе слабымі і безабароннымі.

Калі вас напаткала навіна пра хваробу кагосьці з сям'і – памятайце, што ў такіх абставінах кожны (і сам хворы, і яго родныя) мае права на ўласную рэакцыю. Увогуле ўсе мы рэагуем неаднолькава на такую навіну, бо спосаб выяўлення нашых эмоцый бывае розным.

3. Кантраляваць свае думкі. Гэтая канкрэтная сітуацыя, а не наша ўяўленне пра яе, – гэта крыніца ласкі.

Таму мы павінны ўважліва сачыць за нашымі думкамі, бо яны могуць стаць нашым найгоршым ворагам.

Працяг на стар. 9

ЯК ПА-ХРЫСЦІЯНСКУ ДАГЛЯДАЦЬ ХВОРАГА? 10 ПАРАДАЎ ДЛЯ ХВОРЫХ І ІХ АПЕКУНОЎ

Заканчэнне. Пачатак на стар. 8

Яны могуць забраць у нас усе сілы, паралізаваць нас і стрымліваць перад прыняццем наступнага кроку на гэтай дарозе і выкананнем таго, чаго чакае ад нас Пан Бог.

Кожную хваробу трэба перажываць, не забягаючы наперад больш чым на адзін дзень; памятаючы, што кожны дзень мае «дастаткова сваёй бяды».

4. Трываць ля хворага з удзячнасцю. Памятаем, што гэта сапраўдны гонар і вялікі прывілей, праява міласэрнасці і нагода да ўзрастання ў ласцы і любові Бога.

5. Узрастаць у пакоры. Хварэючы, мы адчуваем бездапаможнасць і аддаём сябе ў рукі родных і сяброў. Гэта адна з найбольшых праяваў пакоры, бо, патрабуючы дапамогі, мы дазваляем бліжнім служыць нам. Варта ахвотна прымаць дапамогу ад самых блізкіх, бо такім чынам мы дапамагаем ім узрастаць у любові і даём пачуццё задавальнення ад такога служэння.

Наша хвароба становіцца для нас прасторай благаслаўлення і міласэрнасці. Калі ж гэта мы апякуемся хворым у сям'і, варта шчыра распавесці пра свае магчымасці і абмежаванні, абавязкова з любоўю і пакорай прызнацца ў гэтым, у стрэсе ці патрэбе адпачынку. Аднак ніколі нельга сябе шкадаваць.

6. Жыць далей. Мы павінны жыць далей. Гэта праўда: мы пастаянна прабываем з хворым, але мы не павінны забывацца, што па-рэальнасцю хваробы нармальнае жыццё працягваецца. Вельмі важна, намагаючыся знайсці сябе ў новай сітуацыі, не адмаўляцца ад сваіх планаў. З пункту гледжання новых абставін варта знайсці новы спосаб ажыццяўлення сваіх планаў.

Сам факт апекі над кімсьці ў важную хвіліну не павінен быць перашкодай для рэалізацыі розных праектаў ці здзяйснення мар, толькі трэба ўлічваць абмежаванні, якія мае хвароба.

7. Даць хвораму адчуць нашу любоў. Цярпліва паўтараць напоўненыя любоўю словы ў цішыні: «Я тут для цябе, бо ты для мяне важны. Я цябе люблю. Дзякую, што дазваляеш мне быць каля цябе незалежна ад таго, ці ты ў добрым настроі, ці пакутуеш, ці радуешся, ці адчуваеш сябе стомленым. Гэта для мяне вялікі гонар». Часта гэта адзіныя словы, якія патрэбны хвораму.

Гаворка ідзе пра тое, каб пераканаць кагосьці: ён можа разлічваць на нас, і мы не пакінем яго ў тую важную і цяжкую хвіліну.

8. Удасканальваць свае веды. Узяўшы на сябе ролю апекуноў, варта пашукаць інфармацыю пра ўсе стадыі хваробы, з якімі ваш блізкі сустрэнецца.

Варта прачытаць кнігу «Каля жыцця» Элізабет Кюблер-Рос, амерыканскага псіхолога швейцарскага паходжання, якая апісвае этапы, праз якія праходзіць хворы: прычэпленні, гнеў, роздум, роспач (дэпрэсія) і прыняцце. Гэта можа адбывацца ў рознай паслядоўнасці. Такая мадэль таксама датычыць людзей, якія страцілі сваіх блізкіх.

9. Дбаць пра прыемную атмасферу дома і падчас сямейных сустрэч. Нельга дазваляць, каб хвароба пачала дамінаваць у нашых размовах і займала цэнтральнае месца ў нашым жыцці.

10. Усведамляць уласныя пачуцці. І хворы, і людзі з яго акружэння павінны навучыцца выражаць свае пачуцці, сумненні, дылемы, страхі і спадзяванні. Яны павінны дзяліцца сваімі пачуццямі, роздумамі і назіраннямі на тэму таго, як на іх уплывае хвароба, што яна змяніла ў іх жыцці.

Варта зразумець сваё стаўленне да цяпершняга і навучыцца раскажваць пра тое, што ў нас зараз на сэрцы. Звычайная размова – гэта найлепшая магчымасць такога абмену досведам і спазнання ўнутранага свету іншага чалавека. Тады ў нас атрымаецца апісаць словамі тое, што адбываецца ў нас: «Баюся, бо не ведаю, што мяне чакае ў той хваробе. Я злуюся на хваробу, а не на цябе, бо я ж бязмежна цябе люблю...»

І самае галоўнае – за хворага трэба маліцца.

Паводле Catholic.by

УРАЧЫСТАСЦЬ УСІХ СВЯТЫХ – СВЯТА НЕЗАЎВАЖНЫХ ЛЮДЗЕЙ, ЯКІЯ ДАПАМАГАЮЦЬ БОГУ ВЕСЦІ СВЕТА НАПЕРАД

«Сёння святыя тых, хто дасягнуў мэты, пазначанай на гэтай карце: гэта не толькі святыя з календара, а таксама шматлікія браты і сёстры што “жывуць па суседстве”, якіх, магчыма, мы сустракалі і ведалі», – адзначыў папа Францішак падчас малітвы «Анёл Панскі» на плошчы Святога Пятра 1 лістапада, ва ўрачыстасць Усіх Святых.

На пачатку малітвы Пантыфік нагадаў, што «святыя – гэта не нейкія дасканалыя супергероі, а людзі, якія сустрэліся з Панам».

«Святыя – нашыя браты і сёстры, якія прынялі святло Бога ў сваё сэрца і выпраменілі яго ў свет, афарбаваўшы яго ў свой “колер”. Але ўсе яны сталі празрыстымі ў змаганні з брудам і цемраю граху, каб прапусціць праз сябе лагоднае святло Бога», – дадаў Папа.

«Сёння ў Евангеллі Езус звяртаецца да сваіх вучняў, да ўсіх нас, кажучы нам “шчаслівыя”, – працягваў Святы Айцец. – Сапраўднае шчасце ў тым, каб быць з Панам і жыць дзеля любові. Вы верыце ў гэта?.. Мы павінны пайсці далей, каб паверыць у гэта».

Рэцэпт шчаслівага жыцця, як нагадаў Пантыфік, называецца «благаслаўленнямі»: шчаслівыя простыя, пакорныя, якія даюць месца Пану, якія ўмеюць плакаць з-за іншых і з-за сваіх уласных памылак, якія маўчаць, змагаюцца за справядлівасць, праяўляюць міласэрнасць да ўсіх, захоўваюць чысціню сэрца, заўсёды імкнуцца да міру і радуюцца, якія не ненавідзяць і, нават калі пакутуюць, адказваюць на зло добром.

«Такія вось гэтыя благаслаўленні, – працягваў папа Францішак, – не патрабуюць гучных словаў, не прызначаныя для суперчалавека, а для таго, хто перажывае выпрабаванні і цяжары кожнага дня, для нас. Такія яны, святыя: яны, як і ўсе, дыхаюць паветрам, забруджаным злом, якое ёсць у свеце, але ў дарозе ніколі не губляюць шляху, вызначанага Езусам».

«Сёння святыя тых, хто дасягнуў мэты, пазначанай на гэтай карце: гэта не толькі святыя з календара, а таксама шматлікія браты і сёстры што “жывуць па суседстве”, якіх, магчыма, мы сустракалі і ведалі. Сёння – сямейнае свята: свята шматлікіх простых і незаўважных людзей, якія насамрэч дапамагаюць Богу весці свет наперад. І сёння іх так шмат! Іх шмат. Дзякуй гэтым невядомым братам і сёстрам, якія дапамагаюць Богу весці свет наперад», – заклікаў Пантыфік.

На заканчэнне Папа ўзгадаў іншае бласлаўленне, якое змешчана не ў Евангеллі, а ў канцы Бібліі і кажа пра канец жыцця: «Шчаслівыя памерлыя, якія паміраюць у Пану» (Ап 14, 13).

«Мы закліканыя малітваю падтрымаць нашых блізкіх памерлых, каб яны заўсёды радаваліся Пану. З удзячнасцю ўзгадаем дарагіх нам людзей і памолімся за іх. Маці Божая, Каралева святых і Брама неба, няхай сваім заступніцтвам атуляе наш шлях да святасці і нашых блізкіх, якія апярэзілі нас і ўжо адышлі ў нябесную Айчыну», – заключыў Святы Айцец

*Дк. Мікола Гракаў
Паводле Catholic.by*

**З радасцю паведамляем, што за апошні час
Сакрамант Хросту атрымалі:**

Вера Жукоўская,

дачка Уладзіміра і Кацярыны

Цімафей-Марцін Фільчанка,

сын Андрэя і Наталлі

Уладзіслаў Лайкоўскі, сын Сяргея і Алены

Яўгеній Шымановіч,

сын Аляксандра і Вольгі

Дзмітрый Веліжанін,

сын Андрэя і Вольгі

Матфей-Кірыл Бабкевіч,

сын Дзмітрыя і Алены

Ульяна Мігановіч,

дачка Дзмітрыя і Таццяны

Варвара Гара, дачка Яўгенія і Вольгі

Дар'я Находкіна, дачка Яўгенія і Алены

Ульяна Галаўня, дачка Андрэя і Алены

Ілья Рашкевіч, сын Ігара і Ілоны

Матэвуш-Іосіф Пятрага,

сын Аляксея і Марыі

Сафія-Марыя Пятрага,

дачка Аляксея і Марыі

Соф'я Станкевіч, дачка Сяргея і Дзіны

Вераніка Дабравольская,

дачка Паўла і Святланы

Віялета Дабравольская,

дачка Паўла і Святланы

Васіліса-Марыя Яроцкая,

дачка Паўла і Таццяны

Караліна Альварэс-Радрыгес,

дачка Рычарда Хосэ і Аляксандры

Максім Пуркалік, сын Алега і Таццяны

Віялета-Анастасія Сулім,

дачка Аляксандра і Вольгі

Валерыя Гетманчык,

дачка Паўла і Вольгі

Ева Васько, дачка Віталія і Веранікі

Данійл Рагоўскі, сын Алега і Ганны

Іван Лепеш, сын Аляксандра і Іны

Аліна-Марыя Ляшкевіч,

дачка Юрыя і Маргарыты

Валерыя Сеўрук, дачка Алега і Марыны

Раман Шалуха, сын Ільі і Святланы

Елізавета Касцючэнка,

дачка Уладзіслава і Юліі

Элі Бязкішкая, дачка Рамана і Олены

Мірон Высоцкі, сын Паўла і Валерыі

Ева Кардаш, дачка Вадзіма і Ірыны

Уладзіслава Краўчанка,

дачка Дзмітрыя і Галіны

Арыём Буцько, сын Андрэя і Таццяны

Цімур-Цімафей Юшкевіч,

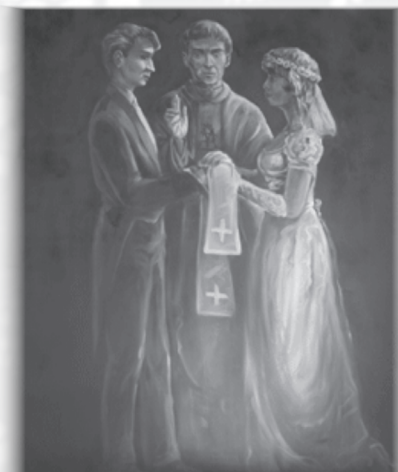
сын Яўгена і Таццяны

Ксенія Шаурка, дачка Яўгена і Анастасіі

Мацвей Кахоцкі, сын Аляксандра і Ірыны

ВІНШУЕМ МАЛАДЫХ

**Давяраем добраму Богу сужэнскае жыццё маладых людзей,
якія вырашылі быць заўсёды разам,
і просім для іх асаблівага Божага блаславення**

Паўла Запасніка і Антаніну Чарвякову
Мікалая Рудовіча і Ілону Макоўскую

Станіслава Гардынца і Марыну Цітову
Андрэя Пісарэнка і Іну Броўка

Аляксея Сакалоўскага і Дар'ю Дабрыцкую
Браніслава Шалькевіча і Наталлю Шалькевіч

Віталія Дараховіча і Кацярыну Комель
Дзмітрыя Веліжаніна і Таццяну Філіпаву

27 лістапада Панядзелак	28 лістапада Аўторак	29 лістапада Серада	30 снежня Чацвер	1 снежня Пятніца	2 снежня Субота	3 снежня Нядзеля
7.00 – ☩	7.00 – *	7.00 – *	7.00 – *	7.00 – *	8.00 – ☩	7.00 – *
9.00 – *PL	9.00 – ☩PL	9.00 – ☩PL	9.00 – ☩PL	9.00 – *PL	9.00 – *PL	9.00 – *
12.00 – ☩	12.00 – *	12.00 – *	12.00 – *	12.00 – ☩	12.00 – ☩	11.00 – S
15.00 – Вяч	15.00 – Вяч	15.00 – Вяч	15.00 – Вяч	15.00 – Вяч	15.00 – Вяч	13.00 – *PL
17.00 – ☩	17.00 – ☩	17.00 – ☩	17.00 – ☩	17.00 – скл.	17.00 – ☩	15.00 – ☩☩
19.00 – ☩	19.00 – *	19.00 – ☩	19.00 – ☩	19.00 – ☩	19.00 – *	15.00 – Вяч PL
						17.00 – *
						19.00 – *
						21.00 – *

* – Святая Імша ў інтэнцыі аб здароўі, Божым
блаславенстве, апецы Маці Божай

☩ – Святая Імша ў інтэнцыі памерлых

скл – Святая Імша складковая; мл – Святая Імша для моладзі;

S – Summa – Святая Імша ў інтэнцыі парафії

PL – Святая Імша на польскай мове

Вяч – Вячыстая Святая Імша за чыстцовыя душы

слых – Святая Імша для глуханнямых

Вячыстая Адарачыя Найсвяцейшага Сакраманту – у капліцы Маці Божай Будслаўскай

15.00 – Вячыстая Святая Імша ля алтара Божай Міласэрнасці ў інтэнцыі памерлых

16 красавіка – Урачыстасць Змёртвыхпаўстання Пана

АНОНСЫ

У БАРАНАВІЧАХ ПРойДУЦЬ АДВЭНТАВЫЯ РЭКАЛЕКЦЫІ ДЛЯ СУЖЭНСТВАЎ

8–10 снежня ў доме Святой Тройцы ў Баранавічах пройдуць адвэнтавыя рэкалекцыі для сужэнстваў. Іх арганізуюць «Сужэнскія сустрэчы», мэтай якіх з'яўляецца аднаўленне і паглыбленне сужэнскай любові і еднасці.

У рэкалекцыях могуць прыняць удзел людзі рознага ўзросту, з розным досведам сямейнага жыцця і ўзроўнем ведаў, рознай ступенню пабожнасці, розным веравызнаннем; пары, якія толькі распісаліся ў ЗАГСе, і сужэнствы ў паўторным шлюбе.

Умовы ўдзелу

Удзел у рэкалекцыях прымаюць абое сужэнцаў, без удзелу дзяцей і ва ўсіх пунктах праграмы. Рэкалекцыі пачынаюцца ў пятніцу ў 18.00, а заканчваюцца ў нядзелю каля 15.00.

«Сужэнскія сустрэчы» – гэта рэкалекцыйны рух, мэтай якога – дапамагчы мужу і жонцы лепш і глыбей разумець адзін аднаго, асэнсоўваючы таямніцу іх шлюбу.

Сужэнствам прапануецца такая форма дыялогу, якая, з аднаго боку, дазваляе мужу і жонцы глыбей пазнаць адно аднаго, а з другога – у выпадку непаразуменняў – дапаможа выйсці з канфліктных сітуацый. Праграма складзена такім чынам, каб дазволіць кожнай пары паглядзець на сваё жыццё ў духу любові, і пабудавана на сучасных ведах з вобласці псіхалогіі, камунікацыі і тэалогіі сям'і.

Кантактныя нумары для запісу:

Святлана Квяткоўская +375 29 644 26 05

Аляксандр Квяткоўскі +375 29 529 93 50

e-mail: suvstrechi@mail.ru, suvstrechi.by

Паводле *Catholic.by*